

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 38 2019, nummers 983 – 1006 vrijdag 11 oktober 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	4
Wabo.....	4
8.40- en 8.42-AMvB's.....	6
Planschade.....	6
Natuurbescherming.....	7
Waterwet.....	8
Ambtenarenrecht.....	8

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	9
Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	12
Huisvesting	12
Verklaring omtrent het gedrag.....	13
Wegenverkeerswet	14
Vreemdelingenrecht.....	15
Terugkeerbesluit.....	15
Asiel.....	16
Richtlijnen en verordeningen	17
Procesrecht	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 983

ABRS, 09-10-2019, 201900807/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. is bij e-mailbericht van een medewerker van de politie aan [persoon] meegedeeld dat haar aanmelding voor de demonstratie bij de burgemeester is gebracht en dat de demonstratie niet op de door haar gewenste wijze plaats kon vinden. In de mail is een alternatieve invulling, locatie en tijdstip aangedragen. Gelet op de inhoud van de e-mail en de wijze waarop die is geformuleerd moet deze worden gekwalificeerd als besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Dat het beleid is dat de burgemeester besluiten over demonstraties schriftelijk en door haarzelf ondertekend kenbaar maakt en de e-mail door een medewerker van de politie is gestuurd, die niet bevoegd is om een dergelijk besluit te nemen, betekent niet dat de e-mail daarom geen besluit kan zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:3382](https://ecli.nl/rvs/2019/3382)

JnB2019, 984

MK ABRs, 09-10-2019, 201901434/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Awb

PROCESBELANG. I.c. is het bezwaar van [appellant] tegen het bestuursdwangbesluit en de kostenverhaalbeschikking ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van procesbelang. Het belang van [appellant] bij zijn bezwaar is erin gelegen dat deze besluiten worden herroepen, of in die zin gewijzigd dat niet alle voor de bestuursdwang gemaakte kosten op hem worden verhaald. Dit doel kan met de bezwaarprocedure worden bereikt en zou voor [appellant] van feitelijke betekenis zijn, omdat daarmee zijn betalingsverplichting zou komen te vervallen of zou worden beperkt. Of de kosten van de bestuursdwang al dan niet worden vergoed door de verzekeraar van [appellant], is niet relevant. De contractuele relatie tussen [appellant] en zijn verzekeraar staat los van het geschil tussen [appellant] en het college. Daarbij leidt de mededeling van de schade-expert dat de verzekeraar alle op [appellant] verhaalde kosten voor zijn rekening neemt, er niet toe dat de met de kostenverhaalsbeschikking ontstane betalingsverplichting van [appellant] aan het college is komen te vervallen of is overgedragen aan de verzekeraar.

[ECLI:NL:RVS:2019:3415](https://ecli.nl/rvs/2019/3415)

JnB2019, 985

MK CRvB, 03-10-2019 (publ. 10-10-2019), 17/1010 MAW-W

Awb 8:15

WRAKING. Procedurele beslissingen kunnen als zodanig nooit grond vormen voor wraking: wraking is geen verkapt rechtsmiddel. Het gerecht dat over het wrakingsverzoek moet oordelen (de wrakingskamer) komt geen oordeel toe over de juistheid van een procedurele beslissing. Dat oordeel is voorbehouden aan de rechter die in geval van de aanwending van een rechtsmiddel belast is met de behandeling van de zaak. Ook de motivering van een procedurele beslissing kan geen grond vormen voor wraking, ook niet indien het zou gaan om een door de wrakingskamer onjuist, onbegrijpelijk, gebrekkig of te summier geachte motivering of om het ontbreken van een motivering. Dit is uitsluitend anders indien de motivering van de procedurele beslissing in het licht van alle omstandigheden van het geval en naar objectieve maatstaven gemeten niet anders kan worden verstaan dan als blijk van vooringenomenheid van de rechter die haar heeft gegeven. Verwijzing naar het arrest van de HR van 25 september 2018, [ECLI:NL:HR:2018:1413](#)). Van dat laatste is in dit geval geen sprake.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3167](#)

JnB2019, 986

MK CRvB, 02-10-2019 (publ. 10-10-2019), 18/1523 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Awb 7:2 t/m 7:9

Besluit proceskosten bestuursrecht 3 lid 2

Wet studiefinanciering 2000 (hierna: Wsf 2000) 7.3

PROCESKOSTEN. Samenhangende zaken. I.c. is voldaan aan de in artikel 3, tweede lid, van het Bpb genoemde vereisten voor samenhangende zaken. Ingevolge artikel 7.3 van de Wsf 2000 zijn de artikelen 7:2 tot en met 7:9 van de Awb niet van toepassing. Dat betekent dat de minister geen hoorzitting behoeft te houden. In zo'n geval komt aan het criterium van de gelijktijdige behandeling op een hoorzitting zoals opgenomen in artikel 3, tweede lid, van het Bpb dan ook geen betekenis toe.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3166](#)

Zie ook de uitspraak van de CRvB van dezelfde datum inzake no.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3172](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2019, 987

ABRS, 09-10-2019, 201808338/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zutphen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a
Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.2.6
Regeling Standaarden Ruimtelijke Ordening 2012

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor de activiteit "bouwen". Volgens de omschrijving in de planregels is pas sprake van een bedrijfswoning, als huisvesting daar, gelet op de bestemming van het gebouw of het terrein, noodzakelijk is. Er is geen rechtsregel die zich verzet tegen een dergelijke definiëring en evenmin tegen de toetsing daaraan van aanvragen om bouw-omgevingsvergunningen.

Bij de weigering van de vergunning dient het college inzichtelijk te maken waarom de aanvrager niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bedrijfswoning noodzakelijk is.

[...] [Weigering] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een bedrijfswoning [...].
[...] 5.2. Anders dan [appellante] stelt, bevat artikel 1.15 van de planregels geen gebruiksregel, maar een omschrijving van het begrip bedrijfswoning. Volgens die omschrijving is pas sprake van een bedrijfswoning, als huisvesting daar, gelet op de bestemming van het gebouw of het terrein, noodzakelijk is. Er is geen rechtsregel die zich verzet tegen een dergelijke definiëring en evenmin tegen de toetsing daaraan van aanvragen om bouw-omgevingsvergunningen. Het college heeft dus terecht getoetst of wordt voldaan aan het noodzakelijkheidsvereiste.

De zaken waarop de uitspraken van de Afdeling van 19 september 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:3071](#)] en 10 oktober 2018 [[ECLI:NL:RVS:2018:3264](#)] betrekking hebben, zijn niet vergelijkbaar met de onderhavige zaak. In de uitspraak van 19 september 2018 ging het om de regel dat naast een bedrijfswoning een bedrijf van een bepaalde milieucategorie is toegelaten. In de uitspraak van 10 oktober 2018 ging het om een aanduiding van een bebouwingspercentage op de verbeelding van een bestemmingsplan. In de onderhavige zaak gaat het om een element van de begripsomschrijving 'bedrijfswoning'.

6.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1697](#)) is voor de vraag naar de noodzaak van een bedrijfswoning van belang of de bedrijfsprocessen ter plaatse zoveel tijd en aandacht opeisen, dat op grond daarvan een redelijk belang om op het perceel te wonen aanwezig moet worden geacht. Het is aan de aanvrager om aannemelijk te maken dat dat belang bestaat.

Het college stelt zich, mede gelet op deze jurisprudentie, op het standpunt dat het niet aan hem is om aan te tonen waarom geen sprake is van noodzaak. Voor zover het college in dit standpunt kan worden gevolgd, laat dit onverlet dat het college bij de weigering van de vergunning inzichtelijk dient te maken waarom [appellante] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bedrijfswoning noodzakelijk is. Dat heeft het college in dit geval niet gedaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3412](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-10-2019, SHE 19/1778 ([ECLI:NL:RBOBR:2019:5669](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-10-2019, SHE 16/2957T ([ECLI:NL:RBOBR:2019:5670](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming", JnB2019, 990);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-09-2019 (publ. 07-10-2019), SHE 18/1714 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:5085](#));
- MK Rechtbank Rotterdam, 04-10-2019 (publ. 07-10-2019), ROT 16/7053 ([ECLI:NL:RBROT:2019:7782](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit:

- ABRS, 09-10-2019, 201900719/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3389](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2019, 988

Tussenuitspraak MK ABRS, 09-10-2019, 201900679/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, lid 1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. OVERGANGSBEPALINGEN. De mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan dienen buiten beschouwing te worden gelaten bij een planologische vergelijking. Dit is slechts anders indien de overgangsbepaling een zodanig verstrekkende werking heeft, dat dit vrijwel dezelfde mogelijkheid biedt als het als zodanig bestemmen van de situatie. In dit geval is daarvan geen sprake.

7.4. In geschil is de vraag of bij de vaststelling van hetgeen was toegestaan op grond van het oude planologische regime ook de overgangsbepalingen van het bestemmingsplan "WG-Oost" betrokken mochten worden. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 11 oktober 2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AY9901](#), alsook de uitspraak van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2420](#)) is het overgangsrecht bij een bestemmingsplan bedoeld voor een bestaande situatie die afwijkt van de in het plan opgenomen bestemmingsregeling voor de betreffende gronden. De omstandigheid dat de bestaande situatie niet past binnen deze bestemmingsregeling, betekent dat beoogd wordt om aan deze situatie een einde te maken binnen de planperiode. Daarmee zijn de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan van een andere orde dan de planregels over de met het plan aan de gronden toegekende bestemmingen. Om deze reden dienen

de mogelijkheden ingevolge de overgangsbepalingen bij een bestemmingsplan buiten beschouwing te worden gelaten bij een planologische vergelijking.

7.5. Hoewel het zeer wel denkbaar is dat de feitelijke bouwhoogte gelet op de ouderdom van het SPDC-gebouw moet worden geacht te vallen onder het overgangsrecht van het bestemmingsplan "WG-Oost", volgt uit het voorgaande dat deze situatie niet bij de planvergelijking mag worden betrokken.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de hiervoor genoemde uitspraak van 11 oktober 2006 is dit slechts anders indien de overgangsbepaling een zodanig verstrekkende werking heeft, dat dit vrijwel dezelfde mogelijkheid biedt als het als zodanig bestemmen van de situatie. De in het bestemmingsplan "WG-Oost" opgenomen overgangsbepaling heeft evenwel niet een dergelijke verstrekkende werking, zodat daarvan in dit geval geen sprake is. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, biedt het feit dat het gebouw reeds in 1965 is opgericht dan ook geen grond om van het voorgaande af te wijken aangezien die in het bestemmingsplan "WG-Oost" juist niet als zodanig is bestemd. Ook de vraag of wel daadwerkelijk beoogd was om het gebouw binnen de planperiode van tien jaar in overeenstemming te brengen met de toegestane bouwhoogte van 12 meter is daarbij niet van belang. De plantoelichting, waaruit volgens het college zou kunnen worden afgeleid dat die intentie niet zou bestaan, vormt geen bindend onderdeel van het bestemmingsplan. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, mocht het overgangsrecht dan ook niet betrokken worden in de planvergelijking.

[ECLI:NL:RVS:2019:3387](https://ecli.nl/rvs/2019:3387)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2019, 989

MK ABRS, 09-10-2019, 201709763/1/R2

raad van de gemeente Halderberge, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

WRO. VASTELLING BESTEMMINGSPLAN. EXTRA VEE. STIKSTOF. NATURA 2000.

Deze uitspraak betekent dat in geval een bestemmingsplan voorziet in een ontwikkeling van melkveehouderijen, die ook een toename van het te houden vee ten opzichte van de feitelijke, planologisch legale situatie ten tijde van de vaststelling van het plan kan inhouden, en significante gevolgen van dat plan voor Natura 2000-gebieden - inclusief de gevolgen van de beweiding daarvoor - niet zijn uitgesloten, de voor een dergelijk plan op te stellen passende beoordeling ook moet zien op het beweiden. Voor alle duidelijkheid: deze uitspraak betekent niet dat vee in stallen moet worden gehouden maar dat het beweiden van vee in voorkomend geval onderdeel moet zijn van het te verrichten onderzoek naar de gevolgen van een bestemmingsplan voor Natura 2000-gebieden.

[ECLI:NL:RVS:2019:3417](https://ecli.nl/rvs/2019:3417)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Extra vee in de wei? Eerst de gevolgen onderzoeken!") uitgebracht.

JnB2019, 990

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 04-10-2019, SHE 16/2957T

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. STIKSTOF. NATURA 2000. Omgevingsvergunning veranderen inrichting/varkenshouderij. De inrichting ligt op ongeveer 950 meter afstand van het Natura 2000-gebied Krammer-Volkerak. Verweerder kon geen toestemming verlenen voor het realiseren van het project nabij een Natura 2000-gebied onder verwijzing naar de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#). Niet alles kan meer na deze uitspraak. Maar dat wil niet zeggen dat helemaal niets meer kan. De rechtbank zal verweerder de kans geven om het gebrek in het bestreden besluit te herstellen. Er zijn meerdere redenen om deze kans te bieden, onder meer omdat de derde-partij na de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 een aanvraag heeft ingediend voor een aanpassing van het bestreden besluit door middel van externe saldering met de stikstofdepositie van een (op dit moment in werking zijnde) veehouderij. De rechtbank bepaalt de termijn waarbinnen verweerder het gebrek kan herstellen onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 op 26 weken na verzending van deze tussenuitspraak.

[ECLI:NL:RBOBR:2019:5670](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 09-10-2019, 201900452/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:3376](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 991

MK CRvB, 03-10-2019 (publ. 10-10-2019), 18/4809 AW

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 55y

AMBTENARENRECHT. STIMULERINGSPREMIE. Het weigeren of toekennen van een stimuleringspremie als bedoeld in artikel 55y, eerste lid, van het Barp geschiedt na de vaststelling dat er al dan niet een passende functie beschikbaar

zal zijn. Deze vaststelling vereist een onderzoek door de korpschef. De korpschef heeft de aanvraag van appellant afgewezen omdat hij niet heeft kunnen vaststellen dat er voor appellant geen passende functie meer beschikbaar zal zijn, nu appellant nadat hem een eerste passende functie is aangeboden ontslag heeft genomen en het de korpschef daardoor onmogelijk heeft gemaakt om hem een tweede passende functie aan te bieden. Dat appellant ontslag heeft genomen betekent echter niet dat de korpschef niet heeft kunnen onderzoeken of voor appellant wel of geen (tweede) passende functie beschikbaar zou zijn geweest. Dat appellant geen functie meer kon worden aangeboden, is voor de vaststelling of een passende functie beschikbaar zou zijn geweest, niet van betekenis. Nu de korpschef dit onderzoek heeft nagelaten, is sprake van een onzorgvuldig voorbereid besluit.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3160](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 992

CRvB, 01-10-2019 (publ. 08-10-2019), 17/7474 PW

college van burgemeester en wethouders van Tilburg.

PW 17, 54

PARTICIPATIEWET. SCHENDING INLICHTINGENVERPLICHTING. Aan de intrekking over heeft het college ten grondslag gelegd dat appellanten de inlichtingenverplichting hebben geschonden omdat zij de gevraagde bankafschriften van hun Nederlandse en buitenlandse betaal- en spaarrekeningen over deze periode niet hebben overgelegd. Hierdoor is over deze periode het recht op bijstand niet vast te stellen.

Anders dan appellanten hebben aangevoerd hebben zij met de in beroep overgelegde 'verklaring onder eer' en 'attestation' niet alsnog aan de inlichtingenverplichting voldaan en kan het recht op bijstand daarmee niet worden vastgesteld. De verklaring onder eer biedt onvoldoende informatie om het recht op bijstand van appellanten te kunnen beoordelen, reeds nu daarmee niet alle mutaties die op bankrekeningen van Banque Populaire hebben plaatsgevonden, zichtbaar zijn. Daaruit blijkt evenmin of en in hoeverre appellant gelden op die rekeningen, die op zijn naam staan, ten behoeve van zichzelf heeft aangewend. De rechtbank heeft dus op goede gronden overwogen dat hier niet dezelfde bewijskracht aan toekomt als aan de gevraagde bankafschriften en terecht ook de rechtsgevolgen van het bestreden besluit, voor zover dat ziet op de periode van 24 juni 2015 tot en met 21 april 2016, in stand gelaten.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3126](#)

JnB2019, 993

CRvB, 01-10-2019 (publ.) 08-10-2019, 18/579 PW

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.
PW 35

Richtlijnen bijzondere bijstand gemeente Utrecht 2016 (RBBU) 17

PARTICIPATIEWET. BIJZONDERE BIJSTAND. Vaststaat dat appellante niet rechtstreeks vanuit de vrouwenopvang haar woning in [woonplaats] heeft betrokken. Anders dan appellante meent, heeft het college zich op grond hiervan op het standpunt mogen stellen dat appellante niet tot de doelgroep behoort zoals bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder d, van de RBBU. Dat appellante aansluitend op de vrouwenopvang al over de eigen woning beschikte en de huur betaalde doet hier niet aan af. Evenmin kan hieraan afdoen de stelling dat appellante slechts tijdelijk bij haar zus in [plaatsnaam] verbleef wegens de problematiek op grond waarvan zij in eerste instantie in de vrouwenopvang terecht is gekomen. Dit te meer niet, nu appellante eerder bij haar ouders woonde en dus niet opnieuw een eigen woning ging betrekken. Gelet hierop heeft het college met het bestreden besluit op consistente wijze toepassing gegeven aan het beleid.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3157](https://ecli.nl/crvb:2019:3157)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 994

MK CRvB, 09-10-2019, 19/661 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Westerwolde.

Wet WIA

Wmo 2015 2.1.7

Flankerend beleid 5

WMO 2015. 1. Anders dan appellant meent en anders dan de Raad in zijn uitspraak van 17 mei 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1803](https://ecli.nl/crvb:2017:1803), heeft geoordeeld over delegatie van regelgevende bevoegdheid bij persoonsgebonden budgetten, verzet de aard van de bevoegdheid van artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 zich niet tegen delegatie van regelgevende bevoegdheid aan het college.

2. Aanvraag om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming zorgkosten op grond van het Flankerend beleid Tegemoetkoming zorgkosten 2017 (Flankerend beleid), terecht afgewezen.

Afwijzing aanvraag van appellant om in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming zorgkosten op grond van het Flankerend beleid Tegemoetkoming zorgkosten 2017 (Flankerend beleid) gehandhaafd. Aan dit besluit ligt ten grondslag dat appellant ingevolge de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) een tegemoetkoming arbeidsongeschikten ontvangt.

Raad: 4.6. Anders dan appellant meent en anders dan de Raad in zijn uitspraak van 17 mei 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1803](https://ecli.nl/crvb:2017:1803), heeft geoordeeld over delegatie van regelgevende bevoegdheid bij persoonsgebonden budgetten, verzet de aard van de bevoegdheid van

artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 zich niet tegen delegatie van regelgevende bevoegdheid aan het college. Hierbij is van belang dat het in de Wmo 2015 geheel aan de gemeenteraad is overgelaten om te bepalen of van de wettelijke bevoegdheid een tegemoetkoming te verstrekken ter ondersteuning van de zelfredzaamheid en de participatie gebruik wordt gemaakt. Verder is van belang dat artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 voorziet in de verstrekking van een financiële tegemoetkoming die losstaat van de aanspraak op een maatwerkvoorziening die een betrokkene aan artikel 2.3.5 van de Wmo 2015 kan ontlenuen.

4.7. Artikel 2.1.7 van de Wmo 2015 biedt de gemeenteraad en de Verordening biedt het college veel beslissingsruimte bij het maken van de keuze of van de gegeven bevoegdheid gebruik wordt gemaakt en, zo ja, op welke wijze daaraan invulling wordt gegeven. Uit artikel 3 van het Flankerend beleid blijkt dat de tegemoetkoming zorgkosten is bedoeld ter compensatie van zowel directe zorgkosten die niet worden vergoed, zoals het eigen risico voor de ziektekostenverzekering, als voor de verborgen meerkosten als gevolg van chronische ziekte of beperking. Verder blijkt uit het Flankerend beleid dat het college keuzes heeft moeten maken met het oog op de financiële middelen die hiervoor beschikbaar zijn. De keuze om personen die een tegemoetkoming arbeidsongeschikten op grond van (onder meer) de Wet WIA ontvangen, uit te sluiten van een tegemoetkoming op grond van het Flankerend beleid, is het resultaat van een politiek-bestuurlijke afweging die valt binnen de beslissingsruimte van het college. De gemaakte keuze op de daartoe gebezigde gronden is niet in strijd met de algemene rechtsbeginselen of algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zoals in overweging 4.5 is vermeld is het niet de taak van de rechter om de waarde of het maatschappelijk gewicht van de betrokken belangen naar eigen inzicht vast te stellen. Dit betekent ook dat het college niet gehouden was om een financiële tegemoetkoming in het leven te roepen voor het verschil tussen de tegemoetkoming op grond van het Flankerend beleid en de tegemoetkoming op grond van de Wet WIA. Wat appellant heeft aangevoerd kan dan ook niet leiden tot de conclusie dat aan artikel 5, vijfde lid, van het Flankerend beleid zodanig ernstige gebreken kleven dat dit voorschrift om die reden niet als grondslag had mogen dienen voor het bestreden besluit.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3206](https://ecli.nl/crvb/2019/3206)

JnB2019, 995

MK CRvB, 24-09-2019 (publ. 08-10-2019), 18/829 NIOAW

dagelijks bestuur van de Regionale Dienst Werk en Inkomen Kromme Rijn Heuvelrug.
IOAW 3, 4

IOAW. GEZAMENLIJKE HUISHOUDING. De definitie van het begrip 'kind' in artikel 4, eerste lid, aanhef en onder c, van de IOAW is niet van toepassing voor de uitleg van het begrip 'kind' in het in artikel 3, vierde lid, aanhef en onder b, van de IOAW neergelegde onweerlegbare rechtsvermoeden. Ook als de uit de relatie geboren kinderen (inmiddels) meerderjarig zijn, geldt het onweerlegbare rechtsvermoeden.

[ECLI:NL:CRVB:2019:3152](https://ecli.nl/crvb/2019/3152)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2019, 996

MK ABRS, 09-10-2019, 201808502/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:41, 5:56, 8:74

Wetboek van Strafrecht (WvSr) 9a, 23

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv)

HUISVESTING. BOETES. Een verminderde verwijtbaarheid, een beperkte ernst van een overtreding en een geringe financiële draagkracht kunnen worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb, die aanleiding geven een boete te matigen. In dit geval is daarvan geen sprake.

[...] bestuurlijke [boetes] [...] opgelegd voor het zonder vergunning omzetten van zelfstandige woonruimte [...] in onzelfstandige woonruimten.

5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 20 juni 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2051](#)) kunnen een verminderde verwijtbaarheid, een beperkte ernst van een overtreding en een geringe financiële draagkracht worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb, die aanleiding geven een boete te matigen.

5.3. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank de door haar bij de matiging van de boetes in aanmerking genomen omstandigheden ten onrechte als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 5:46, derde lid, van de Awb heeft aangemerkt. De Afdeling overweegt daarbij het volgende.

De omstandigheden dat [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] de woningen hebben gekocht voor kamergewijze verhuur aan jongeren en dat de betrokken projectontwikkelaar en makelaar de woningen voor dat doel hebben aangeprezen, leiden niet tot het oordeel dat sprake is van verminderde verwijtbaarheid. Deze omstandigheden doen niet af aan de eigen verantwoordelijkheid van [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] om zich van de terzake geldende regels op de hoogte te stellen en niet in strijd te handelen met het ingevolge artikel 21, aanhef en onder c, van de Hw geldende verbod.

Voorts leidt de omstandigheid dat het college bij besluiten van 7 november 2017 ten behoeve van de woningen aan [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] omzettingsvergunningen heeft verleend niet tot het oordeel dat sprake is van een beperkte ernst van de geconstateerde overtredingen. Die omstandigheid doet niet af aan de omstandigheid dat [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] ten tijde van de controles in juni en juli 2017 niet over omzettingsvergunningen beschikten en dat zij de woningen toen reeds ruim twee jaren kamergewijs verhuurden. De omstandigheid dat de

kamerhuurders in die periode, naar gesteld, geen overlast in hun woonomgeving hebben veroorzaakt, dient als een normale gang van zaken te worden beschouwd en kan derhalve niet als een bijzondere omstandigheid worden aangemerkt. De hoogte van de voor de kamers ontvangen huren kan evenmin als een bijzondere omstandigheid worden aangemerkt, reeds omdat de hoogte van de kamerhuren, gezien beleidsregel 12 van de Beleidsregels woonruimteverdeling en woonruimtevoorraad Amsterdam 2017, niet bepalend is geweest voor de verlening van omzettingsvergunningen aan [appellant sub 2A] en [appellant sub 2B] en aan die vergunningen geen voorwaarden of voorschriften zijn verbonden die op de hoogte van de kamerhuren zien. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3419](#)

JnB2019, 997

MK ABRS, 09-10-2019, 201900862/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:46

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2016 (Hv)

HUISVESTING. BOETE. Het onttrekken van woonruimte is, gelet op de schaarse woningvoorraad en de grote druk op de woningmarkt, een ernstige overtreding. Verwijzing naar ABRS 30 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1754](#). De omstandigheden dat [appellanten sub 2] in afwachting waren van de afgifte van een omgevingsvergunning, dat de woning al lange tijd ongebruikt was en dat zij wilden voorkomen dat de woning werd gekraakt zijn geen redenen om de opgelegde boete vanwege woningonttrekking te matigen. Deze omstandigheden kunnen niet worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden, als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2019:3403](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB2019, 998

MK ABRS, 09-10-2019, 201902075/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens 28, 35, 36

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018

VOG. TERUGKIJKTERMIJN. TBS-MAATREGEL. Afwijzing aanvraag. De minister heeft in dit geval in redelijkheid overeenkomstig paragraaf 3.1.1., aanhef en onder e, van de beleidsregels de terugkijktermijn van vier jaren kunnen vermeerderen met de feitelijke duur van de aan [appellant] opgelegde tbs-maatregel.

(...) [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om afgifte van een Verklaring Omtrent het Gedrag (hierna: VOG).

[...] 3.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de minister in redelijkheid overeenkomstig paragraaf 3.1.1., aanhef en onder e, van de beleidsregels de terugkijktermijn van vier jaren heeft kunnen vermeerderen met de feitelijke duur van de aan [appellant] opgelegde tbs-maatregel. Zoals de minister ook in het besluit [...] [op bezwaar] heeft vermeld, duurde de aan [appellant] opgelegde tbs-maatregel binnen de terugkijktermijn nog voort. Bij beslissing van 23 september 2014 heeft de rechtbank immers de aan [appellant] opgelegde tbs-maatregel met een jaar verlengd. [appellant] wordt dan ook niet gevolgd in zijn betoog dat de datum van 13 januari 2014, de dag waarop hij weer kon deelnemen aan de maatschappij, in dit verband leidend moet zijn en dat daarom de voortzetting van de aan hem opgelegde tbs-maatregel buiten de terugkijktermijn valt. Voor het onderscheid dat [appellant] maakt tussen de wijze waarop de aan hem opgelegde tbs-maatregel in verschillende stadia ten uitvoer werd gelegd, bestaat in de beleidsregels geen grond. Weliswaar mocht [appellant] vanaf 13 januari 2014 onder voorwaarden zelfstandig een appartement bewonen, maar dat laat onverlet dat, zoals ook de rechtbank heeft overwogen, de aan hem opgelegde tbs-maatregel nog steeds voortduurde. Evenmin wordt [appellant] gevolgd in zijn betoog dat op 13 januari 2014 de aan hem opgelegde tbs-maatregel van een vrijheidsbenemende maatregel is veranderd in een vrijheidsbeperkende maatregel. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:3422](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2019, 999

Voorzienenrechter Rechtbank Gelderland, 27-09-2019 (publ. 08-10-2019), AWB 19/5173

algemeen directeur van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen, CBR.

Wegenverkeerswet 1994 134 lid 1, lid 3

Regeling maatregelen rijvaardigheid en geschiktheid 27

Regeling eisen geschiktheid 2, paragraaf 8.8

WEGENVERKEERSWET. Ongeldigverklaring rijbewijs. Nieuwe medische keuring. Ter zitting heeft de vertegenwoordiger van het CBR gezegd dat het, mede door de lange wachttijden bij het CBR, nog wel meer dan 20 weken na een nieuwe medische keuring kan duren voordat het CBR een besluit neemt. De voorzieningenrechter acht deze periode in dit geval te lang. Verzoeker heeft er een zwaarwegend belang bij dat hij niet bijna een half jaar nadat hij medisch is gekeurd, moet wachten totdat het CBR een besluit heeft genomen. De voorzieningenrechter ziet daarom aanleiding het CBR op te dragen binnen een termijn van acht weken nadat verzoeker de medische herkeuring heeft gehad een besluit te nemen over de geldigheid van het rijbewijs van verzoeker.

[ECLI:NL:RBGEL:2019:4487](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB2019, 1000

MK ABRS, 09-10-2019, 201902818/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 6:22

Vb 2000 5.1b lid 3 ldi 4

TERUGKEERBESLUIT. Motiveringsgebrek onttrekkingsrisico. Passeren gebrek. In dit geval kon er voor de vreemdeling redelijkerwijs geen misverstand over bestaan dat de in de maatregel van bewaring neergelegde motivering ook geldt voor het terugkeerbesluit.

1.2. Waar de vreemdeling betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het terugkeerbesluit ten onrechte geen motivering van het onttrekkingsrisico bevat, overweegt de Afdeling als volgt. In het terugkeerbesluit heeft de staatssecretaris drie zware en vier lichte gronden als bedoeld in artikel 5.1b, derde en vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 gehanteerd. De gronden, die als zodanig niet door de vreemdeling worden bestreden, zijn niet van een toelichting voorzien en evenmin is uiteengezet, voor zover nodig, waarom uit die gronden een onttrekkingsrisico volgt. Omdat de rechtbank haar oordeel over het onttrekkingsrisico niet nader heeft gemotiveerd, is de klacht terecht voorgedragen.

1.3. De Afdeling is van oordeel dat niet aannemelijk is dat de vreemdeling door het motiveringsgebrek in het besluit is benadeeld en ziet aanleiding dit te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. In algemene zin is doel van het motiveringsvereiste onder meer de vreemdeling in staat te stellen zijn rechten te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden. Ter vergelijking verwijst de Afdeling naar het arrest van het Hof van 5 juni 2014, Mahdi, [ECLI:EU:C:2014:1320](#), dat over maatregelen van bewaring gaat maar waar het Hof in punt 45 ook verwijst naar arresten die gaan over andere rechtsgebieden. Tussen een separaat terugkeerbesluit en een daaropvolgende maatregel van bewaring bestaat een nauwe samenhang (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ8388](#)). Dezelfde zware en lichte gronden die in dit geval aan het terugkeerbesluit ten grondslag zijn gelegd, zijn aan de maatregel van bewaring ten grondslag gelegd. In de maatregel is gemotiveerd ingegaan op de gronden en is geconcludeerd dat een risico op onttrekking aan het toezicht bestaat. Beide besluiten zijn op dezelfde dag, kort na elkaar, aan de vreemdeling uitgereikt. Er kon voor de vreemdeling redelijkerwijs geen misverstand over bestaan dat de in de maatregel neergelegde motivering ook geldt voor het terugkeerbesluit. Hij kon daarom met volledige kennis van zaken beslissen over nut en noodzaak zich wat het terugkeerbesluit betreft tot de bevoegde rechter te wenden. De Afdeling ziet daarom

geen aanleiding de uitspraak van de rechtbank vanwege het hiervoor genoemde gebrek te vernietigen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3426](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 1001

MK ABRS, 07-10-2019, 201903446/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Motiveringsplicht staatssecretaris bij terugkomen van eerder ingenomen standpunt over seksuele gerichtheid.

2.1. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling staat het de staatssecretaris steeds vrij om terug te komen van een eerder ingenomen geloofwaardigheidsstandpunt. Nieuwe feiten en omstandigheden zijn alleen nodig als dat eerdere standpunt niet alleen is ingenomen in een eerder besluit, maar dat standpunt ook in een procedure bij de rechter is getoetst. Dat doet zich hier niet voor. In de zaken over de vorige besluiten op deze aanvraag heeft de rechtbank of de Afdeling nooit uitdrukkelijk en zonder voorbehoud de gestelde seksuele gerichtheid beoordeeld. In een geval als dit moet de staatssecretaris wel deugdelijk motiveren waarom hij aanleiding ziet om terug te komen van een eerder ingenomen standpunt (zie de uitspraken van de Afdeling van 21 april 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BD1121](#), en van 6 april 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1165](#)).

2.2. De staatssecretaris heeft in de huidige procedure uiteengezet dat hij aanleiding zag de vreemdeling aanvullend te horen, omdat de geloofwaardigheid van diens gestelde seksuele gerichtheid nog niet eerder beoordeeld was volgens de nieuwe werkinstructies. Hij heeft bovendien in zijn nieuwe voornemen gesteld dat er uit dit gehoor nieuwe informatie naar voren is gekomen, die aanleiding gaf om terug te komen van zijn eerder ingenomen standpunt. De staatssecretaris heeft daarmee voldaan aan de hierboven beschreven motiveringsplicht. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris, door pas na verloop van vijf jaren de gestelde seksuele gerichtheid ongeloofwaardig te achten, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel heeft geschonden. De rechtbank zal, nu de zaak zal worden teruggewezen, nog wel moeten beoordelen of de staatssecretaris zijn inhoudelijke standpunt over de geloofwaardigheid van de gestelde seksuele gerichtheid deugdelijk heeft gemotiveerd.

[ECLI:NL:RVS:2019:3360](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 1002

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 26-09-2019 (publ. 10-10-2019), NL19.2737

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Polen. De rechtbank komt tot de conclusie dat niet is onderbouwd dat de Poolse rechterlijke macht thans niet onafhankelijk is of dat geen eerlijk proces is gewaarborgd voor zover een vreemdeling tegen een eventuele afwijzing van de asielaanvraag of maatregel van bewaring wenst op te komen. De rechtbank overweegt tevens dat de overgelegde stukken van eiseres niet tot de conclusie leiden dat verweerder niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:10607](https://ecli.nl/RBDHA:2019:10607)

JnB2019, 1003

Tussenuitspraak MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 10-10-2019, NL19.8324 tussenuitspraak II en NL19.8326 tussenuitspraak II

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Polen. Overdracht bijzonder kwetsbare vreemdelingen. UNHCR en Commissioner for Human Rights of the Council of Europe accepteren verzoek van de rechtbank tot het verrichten van onderzoek naar de feitelijk door Italië geboden opvang aan gezinnen met kinderen in de diverse CAS- en CARA-opvanglocaties niet. De rechtbank verwijst naar meerdere recent door het EHRM getroffen interim measures waarin -onder verwijzing naar Tarakhel- aan Nederland (onder meer) is gevraagd om informatie te verstrekken over hoe eisers zullen worden opgevangen en gehuisvest na overdracht aan Italië. De rechtbank houdt de verdere behandeling van de zaak aan in afwachting van een uitspraak van het EHRM over de vraag of bijzonder kwetsbare vreemdelingen thans op grond van de Dublinverordening kunnen worden overgedragen aan Italië.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:10610](https://ecli.nl/RBDHA:2019:10610)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 1004

MK ABRS, 09-10-2019, 201902300/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:78, 8:79 lid 2

PROCESRECHT. Uitsprakenregister asiel en bewaring is geen toereikende werkwijze voor openbaar maken van uitspraken van rechtbanken.

4.2. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 30 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1390](#), kunnen de vreemdeling en zijn gemachtigde kennisnemen van de uitspraak van de rechtbank door in te loggen in Mijn Rechtspraak, nadat zij van de plaatsing van de uitspraak een notificatie hebben ontvangen. De staatssecretaris kan dat via een digitale systeemkoppeling. Dit is met de aangepaste werkwijze niet gewijzigd. Zoals blijkt uit de inlichtingen die de Raad voor de rechtspraak in zijn brief van 14 augustus 2019 en ter zitting heeft gegeven ligt dit voor belangstellenden anders. Terwijl de gegevens in het Zaakverloopregister alleen toegankelijk zijn met kennis van een zaaknummer, is voor inzage in de gegevens in het uitsprakenregister asiel & bewaring slechts de opgave van een zittingsplaats en een datumbereik vereist. Verder is er voor belangstellenden met de aangepaste werkwijze echter niets gewijzigd. Het uitsprakenregister asiel & bewaring bevat namelijk dezelfde gegevens als het Zaakverloopregister, te weten de uitspraakdatum, de zittingsplaats, het zaaknummer en de zaakstand. Als zaakstand staat steeds alleen ingevuld 'uitspraak'. Zolang het uitsprakenregister asiel & bewaring geen inhoudelijke informatie bevat over de uitspraken, kunnen belangstellenden die op zoek zijn naar een specifieke uitspraak of uitspraken over een specifiek onderwerp niet op basis van dit register gericht afschriften van uitspraken opvragen bij de rechtbank. Van die belangstellenden kan niet worden gevergd dat zij, om een bepaalde uitspraak of uitspraken te vinden, eerst controleren of de in het uitsprakenregister asiel & bewaring weergegeven uitspraken op www.rechtspraak.nl staan. Op die website wordt immers slechts een zeer gering percentage van alle uitspraken gepubliceerd, met als gevolg dat de betreffende uitspraak of uitspraken daarop in de regel niet zullen worden aangetroffen. Dit maakt dat die belangstellenden vervolgens alsnog ongericht alle uitspraken die in een bepaalde periode of op een bepaalde dag zijn gedaan moeten opvragen bij de rechtbank. Daarmee wordt niet voldaan aan de eis dat een belangstellende in staat wordt gesteld die bepaalde uitspraak eenvoudig te verkrijgen. Gelet hierop kan ook het uitsprakenregister asiel & bewaring niet worden aangemerkt als een toereikende wijze van openbaarmaking van uitspraken van de bestuursrechter.

4.3. Zoals de Raad voor de rechtspraak ter zitting heeft erkend zou integrale publicatie van alle uitspraken op www.rechtspraak.nl het geconstateerde gebrek grotendeels ondervangen. Dit is echter volgens de Raad voor de rechtspraak niet op korte termijn te realiseren. Uitspraken in asiel- en bewaringszaken worden namelijk uit privacyoverwegingen geanonimiseerd gepubliceerd. Het arbeidsintensieve proces van anonimisering in combinatie met het grote aantal uitspraken maakt integrale publicatie van alle uitspraken op dit moment onmogelijk. De Raad voor de rechtspraak heeft verklaard wel te streven naar integrale publicatie van alle uitspraken. Een belangstellende die op zoek is naar een specifieke uitspraak, kan zich daarnaast wenden tot de griffie van de rechtbank. Tot slot heeft de Raad voor de rechtspraak verklaard dat als de Afdeling oordeelt dat de aangepaste werkwijze niet voldoet, het voornemen bestaat om terug te keren naar de oude manier van uitspraken doen. Die oude manier houdt in dat uitsprakenzittingen worden gehouden, met een zittingslijst waarop staat in

welke zaken uitspraak zal worden gedaan. Van deze zittingen wordt proces-verbaal opgemaakt, zodat kan worden nagegaan in welke zaken uitspraak is gedaan.

4.4. Zolang een vorm van digitale openbaarmaking die ook voor belangstellenden toereikend is, ontbreekt, acht de Afdeling de voorgenomen terugkeer naar het houden van uitsprakenzittingen een adequate maatregel om te voldoen aan de eisen die gelden voor de openbaarmaking van uitspraken. Het proces-verbaal van dergelijke zittingen, met daarin onder andere het zaaknummer en de namen van partijen, en de desbetreffende uitspraken dienen door belangstellenden bij de griffie kosteloos te kunnen worden ingezien. Dit voornemen dient zo spoedig mogelijk, maar in ieder geval binnen acht weken na vandaag gerealiseerd te worden.

Betekenis voor deze zaak

4.5. De klacht is gelet op het voorgaande terecht voorgedragen, maar deze grief leidt ook niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. De Afdeling zal ook in deze zaak aan het geconstateerde gebrek geen gevolgen verbinden. De vreemdeling was namelijk tijdig op de hoogte van de inhoud van de uitspraak zodat hijzelf in zoverre niet is benadeeld. Verder is het uitsprakenregister asiel & bewaring al voor de uitspraak van 30 april 2019 in gebruik genomen, zodat de rechtbank toen nog niet kon beoordelen of dit register voldeed aan de in die uitspraak opgenomen eisen. Zoals de Afdeling heeft overwogen in die uitspraak moet de rechtbank de gelegenheid krijgen haar werkwijze naar aanleiding van die uitspraak aan te passen.

[ECLI:NL:RVS:2019:3410](https://ecli.nl/RVS:2019:3410)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2019, 1005

MK ABRS, 08-10-2019, 201809034/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

eIDAS-verordening 3, 25, 26

Awb 2:16

Vw 2000 59b

Vb 2000 5.3

PROCESRECHT. Rechtsgeldigheid van elektronische ondertekening bewaringsbesluit. Een medewerker van de AVIM heeft de maatregel ondertekend met een geavanceerde elektronische handtekening als bedoeld in artikel 26 van de eIDAS-verordening. Ondertekening van de maatregel met die handtekening voldoet aan de eis van rechtsgeldige ondertekening daarvan.

Inleiding

1. De Afdeling Vreemdelingenpolitie, Identificatie en Mensenhandel (hierna: de AVIM) heeft de vreemdeling op 18 oktober 2018 in bewaring gesteld. Het bewaringsbesluit is elektronisch ondertekend. Deze uitspraak gaat over de rechtsgeldigheid van die elektronische ondertekening.

Toetsing werkwijze aan de eisen van artikel 26 van de eIDAS-verordening

9. De hiervoor beschreven werkwijze en technische inrichting om een elektronische handtekening te plaatsen voldoen aan de eisen voor een geavanceerde elektronische

handtekening als bedoeld in artikel 26 van de eIDAS-verordening. Op het eerste gezicht gaat het hier om een elektronisch zegel van de politie, maar dat sluit niet uit dat hiermee ook een elektronische handtekening wordt geplaatst. Dat is hier het geval, omdat met name met de informatie die in het veld "Reden" wordt toegevoegd, ook wordt voldaan aan de definitie van zo'n handtekening. Door het automatisch vullen van de naam van de ondertekenaar in het veld "Reden", zoals hierboven is vermeld, is namelijk gewaarborgd dat de elektronische handtekening op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden is en dat de ondertekenaar kan worden geïdentificeerd (vereisten a en b van laatstgenoemde bepaling). Het gebruik van de diensttelefoon, de manier van inloggen in het systeem van de politie, met een persoonlijke pincode via de diensttelefoon op een externe werkplek, en de Onderteken-app in de beveiligde omgeving van die telefoon, waarborgen dat de elektronische handtekening tot stand komt met gegevens die de ondertekenaar, met een hoog vertrouwensniveau, onder zijn uitsluitende controle kan gebruiken (vereiste c van laatstgenoemde bepaling). Ten slotte is gewaarborgd dat achteraf kan worden opgespoord of na ondertekening van de maatregel een wijziging daarvan heeft plaatsgevonden (vereiste d van die bepaling). Dit vereiste wordt gewaarborgd door het gebruik van het elektronisch zegel van de politie die naast de elektronische handtekening op de maatregel wordt geplaatst.

Met de wijze van validatie die door de staatssecretaris is toegelicht, is gewaarborgd dat een vreemdeling in een gangbare PDF-viewer alle informatie kan achterhalen om de geldigheid van de elektronische handtekening te valideren.

10. De staatssecretaris betoogt dan ook terecht dat een medewerker van de AVIM de maatregel heeft ondertekend met een geavanceerde elektronische handtekening als bedoeld in artikel 26 van de eIDAS-verordening.

De rechtsgeldigheid van een geavanceerde elektronische handtekening

11. De staatssecretaris wijst er terecht op dat uit artikel 2:16, tweede lid, van de Awb volgt dat de wetgever een geavanceerde elektronische handtekening als een voldoende betrouwbare wijze van ondertekening heeft aangemerkt, omdat ingevolge die bepaling aan die handtekening geen aanvullende eisen mogen worden gesteld ten opzichte van die uit de eIDAS-verordening. Dat een geavanceerde elektronische handtekening voldoende betrouwbaar kan zijn, vindt verder bevestiging in artikel 25, eerste lid, van de eIDAS-verordening. Daarin staat dat het rechtsgevolg van een elektronische handtekening niet mag worden ontkend alleen vanwege het feit dat de handtekening niet voldoet aan de eisen voor een gekwalificeerde elektronische handtekening.

Verder betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank ten onrechte uit de uitspraak van de Afdeling van 12 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2278](#), heeft afgeleid dat een maatregel alleen rechtsgeldig kan worden ondertekend met een gekwalificeerde elektronische handtekening. De Afdeling heeft zich in die uitspraak namelijk beperkt tot toetsing van het standpunt van de staatssecretaris dat de Koninklijke Marechaussee voor de ondertekening van de daar aan de orde zijnde maatregel feitelijk een gekwalificeerde elektronische handtekening gebruikt.

Daarnaast is niet in geschil dat de omstandigheid dat de medewerker van de AVIM bij het opstellen van de maatregel het tijdstip van de uiteindelijke uitreiking daarvan, inschat, niet afdoet aan de geldigheid van de elektronische handtekening.

12. De geavanceerde elektronische handtekening waarmee de maatregel wordt ondertekend, is dus voldoende betrouwbaar in relatie tot de aard en de inhoud van de maatregel en het doel waarvoor deze handtekening wordt gebruikt. De gebruikte methodiek waarborgt dat slechts tot het tekenen van dergelijke maatregelen expliciet bevoegde (politie)ambtenaren een elektronische handtekening op een maatregel kunnen plaatsen en dat direct na ondertekening geautomatiseerd een associatierecord van de opgestelde maatregel wordt opgeslagen. Daarmee is geborgd dat steeds ook na elektronische ondertekening van de maatregel nog controle kan worden uitgeoefend op zowel de eventuele latere wijziging van de tekst van de maatregel als op de bevoegdheid van de opsteller daarvan.

De geavanceerde elektronische handtekening van de AVIM voldoet dan ook aan de eisen van artikel 2:16, eerste lid, van de Awb. Daarom betoogt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de ondertekening van de maatregel met die handtekening voldoet aan de eis van rechtsgeldige ondertekening van een maatregel (artikel 5.3 van het Vb 2000).

[ECLI:NL:RVS:2019:3355](#)

JnB2019, 1006

MK ABRS, 08-10-2019, 201904878/1/V2 en 201904878/2/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 83a

PROCESRECHT. Het overlijden van de echtgenoot van de vreemdeling na de uitspraak van de rechtbank is geen omstandigheid die een rol kan spelen bij de beoordeling door de voorzieningenrechter van de Afdeling van die uitspraak.

1.1. In artikel 83a van de Vw 2000 is bepaald dat de toetsing van de rechtbank een volledig en ex nunc onderzoek omvat naar zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming.

Zoals blijkt uit deze bepaling, is hiermee een aanwijzing gegeven over de omvang van het rechterlijke onderzoek in asielzaken bij de rechtbank. Dit volgt ook uit de plaatsing van artikel 83a in paragraaf 2 van hoofdstuk 7, Afdeling 3, van de Vw 2000, die betrekking heeft op de behandeling van het beroep in asielzaken bij de rechtbank.

1.2. De omvang van het rechterlijke onderzoek in hoger beroep is voor asielzaken nader geregeld in Afdeling 4 van hoofdstuk 7 van de Vw 2000. Uit de daarin opgenomen bepalingen over het grievenstelsel en uit de rechtspraak van de Afdeling over die bepalingen volgt, dat de uitspraak van de rechtbank dwingend object van het geding in hoger beroep is. De voorzieningenrechter wijst in dit verband ook op de uitspraak van de Afdeling van 3 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1061](#), waarin zij in r.o. 7.4 onder meer heeft overwogen dat de vreemdeling in hoger beroep niet met geheel nieuwe gegevens kan komen waarmee de rechtbank geen rekening kon of behoorde te houden.

1.3. Uit het vorenstaande volgt dat het overlijden van de echtgenoot van de vreemdeling na de uitspraak van de rechtbank geen omstandigheid is die een rol kan spelen bij de beoordeling door de voorzieningenrechter van de Afdeling van die uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2019:3369](#)

[Naar inhoudsopgave](#)